
CZILCZER OLGA

A kerékpárverseny

A küllők széthullva és -fűrészelve, gyújtóssá aprítva. No, ez a kerék se fog célba érni. De hova lett a másika? Tán annyira beleélte magát a verseny hevébe, hogy egymaga lódult tovább? Annyi biztos, hogy a két fatörzs, immár koronájuktól elhagyatva, csonka-bonkán maga a színhelyen maradt, még azután is, hogy résztvevők és szurkolók mind szétszéledtek, felejtve hajszát és sokadalmat.

Hárs és kőris. Szinte kínálták magukat. Ilyen kivételes személy, legyek a vendégük éjszakára, függesszem fel törzsükre ágyamat, szálljak meg szerény, de tisztos hajlékukban. Késő volt már tényleg, a meghívás meg szíves, hát maradtam. Szemem lehunyva huppantam a függőágyba, mintha nyugodni hagyna a vesztes, s nem lódulna agyam tekervényein tova, pár más kérdéssel, hogy hát mint is esett, hogy is esett ma ott a kanyarban, ki állt előttem, előzött, szorított le az útról, hajtott át, napkorong létemre, fölöttem rezzenetlen, parancsolt maga mögé.

